

El pecat de ser homosexual

L'outing'. Més de quatre plomes

Mentre el futbolista Justin Fashanu escandalitza el futbol anglès confessant la seva homosexualitat, als Estats Units un col·lectiu d'activistes homosexuals ha començat una ofensiva per fer saltar a la llum els noms dels personatges públics que són homosexuals.

El darrer escàndol USA s'anomena *outing*. Un col·lectiu d'activistes homosexuals ha començat una ofensiva per fer saltar a la llum els noms dels personatges públics que són gais i lesbianes, perquè "així es veu que som molts". El món de la ploma es troba dividit.

Michelangelo Signorelli és un periodista homosexual que escriu en una revista gai de Nova York. Signorelli portava anys vivint de la ploma sense que ningú li fes cas quan va decidir transvestir-se de Sherlock Holmes. El seu objectiu: ficar el nas a la vida privada dels personatges més respectables de la benestant societat nord-americana, amb la secreta intenció de descobrir una certa activitat anal. Signorelli va anar fent la viu-viu fins que aconseguí activar un autèntic artefacte explosiu.

Una setmana després de la mort d'un dels patriarques del capitalisme, va fer servir la seva àgil ploma per desvetllar —amb pèls, senyals i tota mena de testimonis— que el difunt Forbes també era del ram de l'aigua. L'escàndol fou considerable. Però al vell Forbes tant li feia. Era mort.

"COM MÉS SEREM MÉS RIUREM"

Ara l'inquiet Signorelli ha encetat una batalla més ambiciosa. Des de la seva modesta capçalera novaiorquesa *Outweek* ha llençat al mercat un d'aquests gerundis que tanta fortuna fan en el món anglosaxó. El seu invent s'anomena *outing* (literalment *passeg*, amb connotacions que van més enllà de la simple sortida) i ha causat tant d'impacte que tots els setmanaris ianquis l'han inclòs en la seva darrera emissió de neologismes periodístics.

L'*outing* intenta ser la punta de llança de la vella tesi "com més serem més riurem" adaptada al món de l'homosexualitat, en franca oposició al "deixeu-me en

pau" que molts gais havien adoptat com a crit de guerra.

Des de la tribuna emplomada d'*Outweek*, Signorelli teoritza que "és molt important que Nord-amèrica —ell diu Amèrica, simplement— vegi tota la gent que és gai o lesbiana a Hollywood, a Washington, al món de la política, als mitjans de comunicació. Només així augmenta l'existència visible dels gais i les lesbianes, i la gent comença a veure que som per tot arreu, que som molts".

Signorelli pensa que el seu moviment creixerà com l'escuma i sosté que l'ocultisme endèmic que afecta el món gai és molt perjudicial per a la seva integració social. "És un peix que es mossega la cua —rebla el senyoret de la ploma—.

Com més ens amaguem, més creixerà l'opressió, com més triguem a resoldre la

crisi de la sida, més astronòmicament creixerà la proporció de suïcides entre els adolescents gais i lesbianes per l'absència de models, i també hi haurà més lesbianes violades i homosexuals apallissats perquè la gent els considera uns monstres".

LA COMUNITAT HOMOSEXUAL, DIVIDIDA

Naturalment, la possibilitat de trobar-se un dit acusatori enorme al damunt dels seus caps ha amoïnada molts dels components més discrets de la comunitat gai.

Les reaccions de temor davant el safareig indiscriminat que proposa l'*outing* han estat notables. Tom Stoddard, líder d'una organització de lluita pels drets ci-

vils dels homosexuals a Nova York, ha esdevingut el principal fiscal de l'outing: "Sóc gai i considero que és molt important que els homosexuals sortim a la llum, que ho proclamem i que ens sentim orgullosos de ser-ho. Però si l'outing es generalitza augmentarà la caça del gai. Generarà violència, comportarà la pèrdua de llocs de treball..."

Les seqüeles que descriu Stoddard ens recorden que la vida privada dels homosexuals ha estat una de les reivindicacions fonamentals del moviment gai. Signorelli, en canvi, pensa que cal fer

I, a més, pretén arrabassar el món gai d'un dels seus atractius més explotats: la reivindicació de l'ambigüitat.

L'OUTING' NACIONAL

És difícil imaginar-se una rèplica d'aquesta discussió bizantina al nostre país. Sortosament, les agressions violentes als membres de la comunitat homosexual no són significativament diferents de les que reben els membres d'altres col·lectius, i parlar de la caça del gai a casa nos-

aquest pas endavant i que, d'aquí a vint anys, ningú no recordarà els "petits preus personals" que alguns van haver de pagar. És la cara amarga de totes les revolucions.

L'outing frega tots els límits de la llibertat personal i transgredeix el dret a la privacitat en nom del progrés. És una arma de doble tall que se serveix dels mètodes clàssics dels aparells de poder amb un significat absolutament contrari. La seva contradicció és el punt feble de totes les revolucions: acusa l'individu per salvar, suposadament, la col·lectivitat. Violenta els principis d'autodefensa personal per torpedinejar la "hipocresia forçada" per la qual històricament molts homosexuals s'han vist abocats a transitar.

tra sembla més l'argument d'una pel·lícula del Festival de Cinema Fantàstic de Sitges que altra cosa.

Però l'aplicació del periodisme d'investigació al camp de la vida sexual podria resultar realment sucós.

Seria del tot revolucionari descobrir que algun dels components del Consell Executiu de la Generalitat és heterosexual, que Cristina Almeida té un passat de parella convencional o que alguns dels darrers guanyadors dels Premis Octubre, a pesar de la imatge de senyors de la ploma que pretenen oferir, tenen una tèrbola vida de pares de família nombrosa en un poblet ignot dels pirineus.

Traure's la careta, descobrir-los

Sobre la traducció del mot *outing* penso que el més encertat seria dir-ne *traure la careta, descobrir*. Segurament el mot anglès procedeix d'un altre que van posar de moda els moviments gai i lesbiana: *to come out*, que vol dir "sortir de l'armari i donar la cara com a gai o lesbiana". Quan va morir el dictador Franco em vaig trobar davant la disjuntiva de retirar-me del moviment gai o donar la cara. Una vegada escollida la segona opció, després de moltes reflexions, dubtes i neguits, he de confessar que se'm va passar pel cap la idea de fer conèixer el gran nombre de personatges de la política, la cultura, les arts i l'anomenada *high society*, que sabia que tenien les mateixes preferències que jo (voldria postil·lar aquí que l'"activitat anal" de què parla Serra no és majoritària entre homosexuals i que cada vegada té més acceptació en la pràctica heterosexual). El meu raonament era que d'aquella manera contribuiria a una més ràpida acceptació social d'aquesta variant de la conducta sexual i la gent veuria que l'estereotip marieta no ho era i que podia ser tan mascle i tan viril com el més mascle i més viril dels descarregadors del moll o dels camioners. El fet és que la idea no va sortir del meu cap, on s'havia forjat. És evident que si tots els que ho són sortissin de l'armari contribuirien a la desaparició de l'opressió que la societat encara exerceix sobre homosexuals i lesbianes. Però el que no es pot fer, de cap manera, és obligar la gent a fer-ho o a desemmascarar-la contra la seva voluntat. Això constitueix una violació de la intimitat personal. Jo faré tot el que pugui per convèncer la gent a sortir de l'armari, perquè considero i crec que la meua opció és tan vàlida i bona com qualsevol altra, però la realitat no és aquesta i cal lluitar perquè ho arribi a ser i l'opció homosexual, bisexual o heterosexual produeixi el mateix efecte que sentir a dir: jo sóc vegetariana, prefereixo el peix a la carn, el mar a la muntanya, o em desagrada ficar-me al llit amb un asiàtic i m'encanta fer-ho amb un negre.

Armand de Fluvià. *Homosexòleg*.

Màrius Serra